ప్రేమని ధైర్యంగా వ్యక్తం చేయలేని వాడు, నిన్నెలా చేరదీస్తాడు. వాడొక పిరికివాడు, పిరికివాళ్లకు ప్రేమించే అర్హత లేదని నువ్వన్న దాంట్లో ఎంతో నిజముందక్కా! నిజమే.. హరి పిరికివాడు. కనీసం ఆడపిల్లనైనా నాకున్నంత ధైర్యం కూడా లేదు. కేవలం పై మెరుగులకి మోసపోయాను. అతని కంటే నా భర్తే ఎన్నో రెట్లు ఉత్తముడు. నన్ను ఎంతో అపురూపంగా చూసుకుంటున్నాడు. అతనికి అనుమానం వచ్చి, నా కాపురం ముక్కలవ్వకముందే నన్ను కాపాడవక్కా!

'మనం ప్రేమించిన వాళ్లని పొందే కంటే, మనల్ని ప్రేమించే వాళ్లని పొందడమే అదృష్టమన్నావు' ఇది అక్షరాలా నిజం. కంటికి రెప్పలా కాపాడుకునే భర్తను వదిలి, కంట్లో నలుసు కోసం వెంపర్లాడాను. నా భర్తకు ద్రోహం చేయబోయాను. అక్కా! సమయానికి నీ టానిక్ లాంటి ఉత్తరం నాకు అందడం వల్ల ఘోరం తప్పిపోయింది. ఇంకెప్పుడూ ఇలాంటి పిచ్చి, పిచ్చి ఆలోచనల్లు పెట్టుకోను. నీ ఉత్తరాన్ని భద్రంగా దాచుకోవాలనుకున్నా. అది ఆయన కళ్లల్లో పెట్టుకోను. నీ ఉత్తరాన్ని భద్రంగా దాచుకోవాలనుకున్నా. అది ఆయన కళ్లల్లో పడితే ప్రమాదం. అందుకే దాన్ని ముక్కలు చేసి పారేశాను. కానీ, నువ్వు రాసిన ప్రతి అక్షరం నా మనసులో ముద్రితమైపోయింది. నీకు నా హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు.

ఇట్లు
నీ చెల్లెలు
అరుణ''-

అంతా చదివిన నా ఆనందానికి అవధుల్లేవు. నా కళ్లల్లో ఆనందభాష్పాలు రాలాయి.

'నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివిరా అరుణా! నిన్ను హెచ్చరించడానికి అక్కలాంటి నేనున్నాను. ఇలాగే పదేళ్ల క్రితం నాకూ హెచ్చరించే అక్క ఉంటే నా జీవితం ఇలా ఉండేది కాదు. పిరికివాణ్ణి నమ్ముకొని, అయిన వాళ్లందరినీ వదులుకొని, వచ్చి వెనక్కి వెళ్లలేక ఇలా ఏకాకిగా బ్రతకవలసి వచ్చేది కాదు' మనసులోనే నిట్టూర్చి మిగిలిన ఉత్తరాలు చదవడంలో నిమగ్నమయ్యాను.

-'శ్యాం' (బొబ్బిలి)

కళ్లజోడు

"ఇంకొంచెం తొందరగా లేపచ్చును గదా! ఎంతసేపూ ఆ వంటింట్లో పడి కొట్టుకోవటమే కానీ ఇంకేమీ అక్కర్లేదు నీకు" విసుక్కుంటూ బాత్‌రూంలో దూరాడు కేశవరావు.

"నేనప్పటి నుంచీ లేపుతూనే ఉన్నాను. మీరు లేస్తేగా - లేస్తా... లేస్తా.. అంటూనే కునుకు తర్వాత కునుకు లాగించేస్తున్నారు దొరగారు. ఇంకేమవుతుంది?" తను కూడా విసుక్కుంటూ భర్తకి కావల్సినవి అమర్చసాగింది మాధవి.

ఒకవక్క నుంచి పిల్లలని స్కూలుకి పంపాలి. రెండో వక్క భర్తకి కావల్సినవి తెమల్చాలి. పిల్లలకి గబగబా బాక్సులు సర్ది, వాటర్ బాటిల్స్‌లో నీళ్లు పోస్తూండగా మళ్లీ దేనికో గావుకేక పెట్టాడు కేశవరావు. పరుగెత్తుకెళ్లి అతనికావల్సినవి అందించి తిరిగి గబగబా వచ్చి కూతురికి జడవెయ్యసాగింది.

"జుట్టు అలా గుంజకమ్మా! మెడ నొప్పెడుతోంది!" అంటూ గారాలు పోతున్న కూతుర్ని "తొందరగా తెమలవే... అని ఇందాకట్నుంచీ మొత్తుకుంటూంటే ఇప్పుడు వచ్చావ్ జడవేయించుకుందుకు. ఎప్పటికప్పుడు అర్జెంటని ఈ చిక్కు తియ్యనివ్వవవు. కొన్నాళ్లు ఈ చిక్కు ఇలాగే మెయిన్టెయిన్ చేశావంటే సన్యాసి జుట్టులా అట్టలు కట్టేస్తుంది. అప్పుడు ఏకంగా గొరిగించటమొక్కటే ఇక శరణ్యమవుతుంది" మాధవి అంటున్న మాటలు-

"అమ్మా... పెన్నులో ఇంకు పోసి పెట్టమ్మా" అన్న బాబిగాడు అడుగుతున్న మాటల్లో కలిసిపోయాయి.

"ఈ హడావిడిలో అది కూడా ఎలా చెయ్యగలనురా బాబీ! ఇవేల్టికి బాల్ పెన్ పట్టుకెళ్లు నాయనా!" బతిమాలుతోంది మాధవి.

"మా టీచర్ ఊరుకోరమ్మా! ఇంకు పెన్నుతోనే రాయి. లేకపోతే ఫైన్ కట్టు.. అంటారమ్మా! ఫైన్ కట్టే స్థితి రాకూడదని అది అవమానకరమనీ నువ్వే చెప్పావుగదా... ఇదివరకు!" ఏనాడో తల్లి చెప్పిన నీతులు గుర్తుచేశాడు బాబి.

"నా నాయనే... జ్ఞాపకం వచ్చిందీ? నీవు చెప్పిన విద్యయే నీరజాక్షి - అని నా నీతి నాకే అప్పచెప్తున్నావన్న మాట" ముచ్చటగా కొడుకుని విసుక్కుంటూనే పెన్నులో ఇంకు నింపి ఇచ్చింది మాధవి.

ఇద్దరికీ ఇంక టిఫిన్స్ పెట్టాలి. పెట్టటం ఏమిటి? వాళ్లు సరిగ్గా తినరని తనే తినిపించేస్తూ ఉంటుంది మాధవి. అంత తొందరలోనూ కేశవరావుకి కావల్సినవన్నీ టేబుల్ మీద అమర్చేస్తుంటుంది రోజూ.

టిఫిన్, పెన్, సరిపడ డబ్బు పెట్టిన పర్స్, షూస్, సాక్స్, కర్చీఫ్... వగైరాలన్నీను. అయినా దేనికో ఒకదానికి కేశవరావు మధూ...మధూ...అని అరుస్తూనే ఉంటాడు. అటు పిల్లల దగ్గరకీ, ఇటు భర్త దగ్గరికి పరుగులు పెడుతూనే ఉంటుంది మాధవి.

అవేళ కూడా రోజూలాగే అష్టావధానం చేస్తోందామె.

"మధూ... నా కళ్ళజోడు చూసిపెట్టు కొంచెం!" హుకుం జారీ చేసినట్లు అన్నాడు కేశవరావు.

"అక్కడే ఉంటుంది మహాశయా! చూసుకోండి కొంచెం. వీళ్లని ఆటో ఎక్కించేసి వస్తాను."

"ఇక్కడే ఉంటే నిన్నెందుకు అడుగుతానే? బొత్తిగా బుద్ధి ఉపయోగించవ్. ఏదో ఒకటి జవాబు చెప్పేయటమే గానీ...!" భార్యని గదురుకున్నాడు కేశవరావు.

పిల్లల్ని ఆటో ఎక్కించి వచ్చింది మాధవి. ఇంకా కళ్ళజోడు వెతుకుతూనే ఉన్నాడు కేశవరావు. తను కూడా ఒకటి, రెండు జాగాల్లో వెతికింది. ఈలోగా పనిమనిషి వచ్చింది. దానికి వెంటనే పని చూపించకపోతే ఇంకో ఇంట్లో పనికి వెళ్లిపోయిందంటే మధ్యాహ్నం వరకూ కనిపించదు మళ్లీను. తప్పనిసరై అటు వెళ్లింది మాధవి.

"ఏదీ పెట్టాల్సిన చోట పెట్టవు గదా? కళ్ళజోడు లేకపోతే నేను ఆఫీసులో పనెలా చెయ్యగలననుకున్నావ్? ఆమాత్రం బుద్ధి ఉండద్దూ?"

"నేనా టేబుల్ మీదే పెట్టాను. మీరే ఎక్కడో పెట్టేసుకుని మళ్లీ నన్నంటారేమిటి?" వెతకాల్సిన చోట్లన్నీ వెతికేస్తూ అంది మాధవి.

"ఎక్కడా లేదు. ఏమైపోయిందంటావ్? కొంపతీసి పోలేదు కదా?"

"పోదులెండి. పొద్దున్నే కాఫీ తాగుతూ పేపరు చూశారు గదా?"

"లేటుగా లేచానని కాఫీ కూడా తాగకుండా స్నానానికి వెళ్లిపోయాను. ఇంక పేపరేం చూశాను? అంతా నా ఖర్మ...!"

"ఒకవేళ ఆఫీసులో వదిలేయలేదు కదా? బాగా లేటుగా కూడా వచ్చారు. ఒకసారి గుర్తుకు తెచ్చుకోండి!" పనిమనిషికి పాత్రలూ, అవీ వేస్తూనే భర్తతో మాట్లాడుతోంది మాధవి.

ఇద్దరూ తలొక పక్కనా నిర్విరామంగా వెతికేసి కళ్ళజోడు ఇంట్లో ఎక్కడా లేదని తేల్చేసుకున్నారు.

కూరగాయల బండి రావటంతో అటు వెడుతూ తాత్కాలికంగా ఒక చిన్న సూచన చేసింది మాధవి. "నెల్లాళ్లకిందే కదా... మీరు కొత్త కళ్ళజోడు కొన్నారు! ప్రస్తుతం పాత కళ్ళజోడుతో ఎలాగో ఇవేళ గడిపేయండి. బాబ్బాబూ! మీకు పుణ్యం ఉంటుంది. ఈలోగా ఇది కనుపించక పోదు" బతిమాలుతూ అంది మాధవి.

"నెల్లాళ్ల క్రితం ఎక్కడో దాచేసిన కళ్ళజోడు ఇప్పుడు ఈ అర్జెంట్‌లో తియ్యాలా?" విసుగొచ్చేసింది కేశవరావుకి.

"కొంచెం సేపు తన పక్కనే ఉండి తన అవసరాలు చూడకూడదు ఈ మాధవి? ఆ వంటింటి పనిలో పడిందంటే తన మొహంవైపు ఒక్కసారి కూడా చూడదు వెనుతిరిగి!" సన్నగా గొణుక్కుంటూ పాత కళ్ళజోడు బయటకి తీశాడు కేశవరావు. తడి చేతితో కళ్ళజోడు అద్దాలను తుడిచి మెత్తని గుడ్డతో క్లీన్ చేసి టేబుల్ మీద పెట్టబోతూ" అమ్మో... మళ్లీ ఇక్కడెక్కడో పెట్టి మర్చిపోయి, తిరిగి వెతకటం మొదలు... కళ్ళకే పెట్టేసుకోవడం మేలు కదా?

కళ్ళకి జోడు తగిలించుకోబోయాడు. కుదరటం లేదు. కళ్ళ దగ్గర ఏదో అడ్డమొస్తోంది. టక..టకమంటోంది ఏమిటో? నా కణతలు అంత గట్టిపడిపోయాయా? నిన్నటి వరకూ బాగానే ఉన్నాయేం? ఇంతలో ఏమైందబ్బా? ఆశ్చర్యం వేస్తోందతడికి.

ఎప్పుడో అర్థగంట క్రితం మాధవి టేబుల్‌మీద పెట్టిన టిఫిన్ తిని, ఫ్లాస్క్‌లోని కాఫీ పోసుకుని తాగుతూ కూడా తన కణతల గట్టితనాన్ని గురించి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు. జేబులో పెట్టుకున్న పాత కళ్ళజోడుని మరొకసారి భద్రంగా చేతితో తడుముకున్నాడు.

బయలుదేరబోతూ తల దువ్వుకుందుకు అద్దం దగ్గరకి వెళ్లాడు. అద్దంలో తన ముఖం చూసుకున్న కేశవరావుకి నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియలేదు. ఇంతదాకా కణత దగ్గర టకటకమున్న శబ్దానికి అర్థం తెలిసిందిప్పుడు. హతోస్మి!

ఒక ఫ్రేమ్‌కి ఇంకొక ఫ్రేమ్‌కి తగిలి వచ్చిన శబ్దమది.

-ఆచంట హైమవతి (బెంగుళూరు)